

UITSpraak

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 11 december 2017 uitspraak gedaan op het beroep van

....., verder: appellante,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van **de voorzitter van de examencommissie ESL**, namens de decaan van de Erasmus School of Law, hierna: verweerder, waarbij aan appellante een negatief bindend studieadvies is gegeven.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellante heeft op 21 september 2017 een inleidend beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder d.d. 10 augustus 2017, waarbij aan haar een negatief bindend studieadvies is gegeven. Op 23 oktober 2017 heeft ....., gemachtigde namens appellante, een aanvullend beroepschrift ingediend. Het college ontving van verweerder een verweerschrift d.d. 15 november 2017.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 11 december 2017. Appellante is ter zitting verschenen in het bijzijn van haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door ....., secretaris van verweerder.

II. Motivering

1. Appellante heeft aan het einde van studiejaar 2016-2017 45 studiepunten behaald aan bachelor-1 vakken. Hiermee voldoet appellante niet aan de norm van het bindend studieadvies. Deze houdt in dat aan het einde van het eerste jaar van inschrijving alle onderdelen van het onderwijsprogramma van bachelor -1 moeten zijn behaald (60 studiepunten). Aan appellante werd een negatief bsa gegeven. Hiertegen komt zij in beroep.

In haar beroepschrift geeft appellante aan -kort samengevat- dat zij in het studiejaar 2015-2016, voorafgaande aan haar studie aan de EUR vanaf september 2016, kampte met de ziekte van Pfeiffer. Appellante betoogt dat zij te maken heeft gehad met een lange nasleep van haar ziekte die tot ver in het studiejaar 2016-2017 duurde. Appellante zegt na de zomer van 2016, aan het begin van haar studie aan de EUR, hiervoor bij haar huisarts te zijn geweest. Het college informeert of appellante voor haar vermoeidheidsklachten ook daarna nog naar haar huisarts is geweest. Appellante antwoordt dat dat niet het geval is. Desgevraagd geeft appellante aan dat de huisarts na 2015 niet opnieuw bloed geprikt heeft. Appellante heeft naderhand om een schriftelijke verklaring van haar huisarts gevraagd maar niet gekregen. Appellante heeft een verklaring van haar moeder overgelegd als bewijs van haar voortdurende klachten van de ziekte van Pfeiffer. Appellante wijst erop dat al haar onvoldoendes vallen in het eerste half jaar van haar studie. In het tweede half jaar zijn haar resultaten sterk verbeterd, aldus appellante. Zij is van mening dat er een causaal verband is tussen haar onvoldoende

studieresultaten en haar persoonlijke omstandigheden. Appellante zegt zich vanaf mei 2017 weer beter te hebben gevoeld.

In mei 2017 heeft appellante zich gemeld bij de studieadviseur. Appellante heeft op 27 juli 2017 een verzoek om dispensatie van de bsa norm ingediend bij verweerder.

Appellante zegt nimmer een reactie te hebben gekregen op dit verzoek. Daardoor zegt appellante te zijn benadeeld. Wanneer zij eerder op de hoogte was geweest van het standpunt van verweerder had zij meer tijd gehad om medisch bewijs van de nasleep van haar ziekte te verkrijgen.

Gemachtigde betoogt tot slot dat het bsa besluit in strijd is met het gestelde in de WHW. Gemachtigde verwijst naar een uitspraak van het CBHO van 5 oktober 2015, waarin wordt aangegeven dat een norm van 60 ects, ook met inachtneming van de compensatoire regeling, zich waarschijnlijk niet verdraagt met de wet. Op verschillende andere universiteiten zou 45 ects wel voldoende zijn om door te mogen gaan naar het tweede jaar, zo voegt zij daaraan toe.

2. Verweerder merkt op dat over de nasleep van de ziekte van Pfeiffer in het studiejaar 2016-2017 geen medische verklaring is overgelegd. Verweerder houdt vast aan de eis van een deugdelijke onderbouwing (zoals een doktersverklaring) van aangevoerde persoonlijke omstandigheden. De verklaring van de moeder acht verweerder onvoldoende om de ernst van de vermoeidheidsklachten gedurende de bacheloropleiding medisch te duiden. Er valt geen diagnose aan te koppelen. De studieresultaten van appellante in het eerste halfjaar schommelen, waardoor volgens verweerder niet kan worden gesteld dat appellante last had van heftige klachten. Een causaal verband tussen de studieresultaten en de klachten van appellante is niet aan te tonen. Voorts heeft appellante pas in mei 2017 voor het eerst melding gemaakt van haar vermoeidheidsklachten bij de studieadviseur. Verweerder wijst erop dat appellante al bij aanvang van de bacheloropleiding in september 2016 bekend was met haar vermoeidheidsklachten.

Gemachtigde namens appellante merkt op dat het feit dat er geen medische verklaring is over de nasleep van Pfeiffer niet wil zeggen dat deze er niet is. Zij wijst op de verklaring van de moeder van appellante en het tijdsverloop van de ziekte.

Wat betreft het verzoek van appellante van 27 juli 2017 om de bsa-norm niet toe te passen, merkt verweerder op dat het voorgenomen negatief bsa dat op 2 augustus 2017 aan appellante is verzonden als antwoord op het verzoek van 27 juli kan worden gezien. Het verzoek bood overigens geen aanleiding om het voorgenomen bsa te heroverwegen. Dat appellante geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid van een hoorzitting in augustus komt voor haar eigen rekening en risico, aldus verweerder.

Verweerder merkt op dat appellante ondanks de voorlopige voorziening die haar werd toegestaan, niet heeft deelgenomen aan het tentamen van het eerstejaars vak Inleiding privaatrecht dat zij nog heeft openstaan.

Verweerder verwerpt het betoog dat de gestelde bsa-norm in strijd is met het wettelijk systeem. De wettelijke regeling inzake bsa is uitgewerkt in de OER van de opleiding. Gelet op de Regeling Compensatoir toetsen bachelor 1 en het bepaalde in de OER over het aantal tentamenmogelijkheden kan naar de mening van verweerder niet gesteld worden dat het bsa enkel draait om het behalen van 60 studiepunten. Het is voor studenten mogelijk om meerdere vijven te compenseren in het eerste jaar en twee onderdelen te herkansen. De bsa-norm is dan ook niet dusdanig strikt als door gemachtigde wordt gesteld. Geheel in lijn met de wettelijke regeling is er in casu bij de vaststelling van het bsa besluit zorgvuldig gekeken naar de vraag of appellante ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding. De behaalde studieresultaten in het eerste jaar in relatie tot de gestelde bsa norm, met inachtneming van de aangedragen persoonlijke omstandigheden, zijn hierin meegenomen. Het is aan het instellingsbestuur

om de bsa norm vast te stellen, waarbij de WHW geen bovengrens aangeeft. Dat andere instellingen een andere bsa norm aanhouden maakt dat niet anders.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Op grond van artikel 7.8b, derde lid van de WHW kan aan een studieadvies door of namens de decaan van de opleiding een afwijzing worden verbonden, op grond waarvan de student zich niet meer voor dezelfde opleiding kan inschrijven. Een dergelijke afwijzing kan slechts worden gegeven indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt geacht wordt voor de opleiding, omdat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daaromtrent zijn gesteld. De bedoelde norm houdt in dat aan het einde van het eerste jaar van inschrijving alle 60 studiepunten moeten zijn behaald van het cursusjaar B1.

Vaststaat dat appellante aan het einde van studiejaar 2016-2017 niet heeft voldaan aan de voor haar geldende norm van het bindend studieadvies. Voor het college is –nu onderbouwing met relevante medische stukken ontbreekt- onvoldoende komen vast te staan dat de nasleep van de ziekte van Pfeiffer de oorzaak is geweest van het niet voldoen aan de norm zoals appellante heeft betoogd. Andere persoonlijke omstandigheden zijn door appellante niet ingebracht. Naar het oordeel van het college heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat een causaal verband tussen de onvoldoende studieresultaten en de omstandigheden, niet vaststaat.

Het betoog van appellante dat zij nimmer een reactie heeft ontvangen op haar verzoek van 27 juli 2017 om ontheffing van de bsa norm en daardoor is benadeeld volgt het college niet. Het college betreft daarbij dat appellante reeds op 2 augustus 2017 door verweerder schriftelijk werd geïnformeerd over het standpunt van verweerder m.b.t. een voorgenomen negatief bsa. Dat appellante vervolgens geen gebruik heeft gemaakt van de gelegenheid om te worden gehoord over het voornemen behoort voor haar eigen rekening en risico te komen. Voorts acht het college het moment waarop appellante haar verzoek bij verweerder indiende, nadat zij zich in mei 2017 met haar vermoeidheidsklachten bij de studieadviseur had gemeld, erg laat.

Het college volgt appellante niet in haar stelling dat het bsa besluit in strijd is met de regeling in artikel 7.8b WHW. Verweerder heeft de vraag of appellante ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding beantwoord op basis van de door appellante behaalde studieresultaten in relatie tot de gestelde bsa-norm, met inachtneming van de persoonlijke omstandigheden. Daarmee heeft verweerder naar het oordeel van het college een juiste toetsingsmaatstaf aangelegd. Dat de gestelde bsa-norm van 60 studiepunten betekent dat in het eerste jaar nominaal moet worden gestudeerd leidt niet tot een ander oordeel, gelet ook op het door verweerder toegelichte onderwijssysteem met mogelijkheden voor compensatie van behaalde onvoldoendes en herkansingen. Dat andere universiteiten een andere bsa-norm hanteren, iedere universiteit is daarin immers vrij, kan evenmin tot een ander oordeel leiden.

Naar het oordeel van het college heeft verweerder in redelijkheid tot het besluit kunnen komen dat appellante ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding.

Het beroep is ongegrond.

III. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellante ongegrond.